Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561405952/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

klang, og de Dandsende svævede som Svaneduun i Luften, og da han fra Portalen saae ud over Haven, øinede han de deilige, blaae Bjerge, som hans Fader havde talt om, og fra disse kom, Haand i Haand, *Naomi* og *Luzie*, de nærmede sig Slottet, han vinkede af dem, de vare ganske nær, – da vaagnede han. Maanen skinnede ham lige i Ansigtet, saa han i første Øieblik troede endnu at see Glandsen i sin Drøm.

Vinden blæste koldt; dødsstille var der rundtom; han frøs; Virkeligheden af hans forladte Stilling var ham alt for tydelig. Han reiste sig, gik nogle Skridt; den hele, døde Bygning, de lange, stive Alleer med deres hvide Monumenter havde noget uhyggeligt; Tænderne klapprede ham i Munden. For at finde Læ mod den skarpe Vind, gik han ind i den lille Kratskov; her var en Huulning, en Art Sandgrav, i den steg han ned. Da reiste sig pludseligt foran ham en mandlig Skikkelse, med store Ommids.

»Hvem er det! Hvad vil Du?« spurgte den barske Stemme.

»O Herre Jesus!« sukkede *Christian* og sank paa Knæ.

»Er Du et Barn?« spurgte Manden.

Christian sagde, hvem han var, hvor ene han kom, og i samme Øieblik slyngede sig et Par Arme om ham.

»Kjender Du mig ikke?« hvidskede Manden. »Kjender Du ikke Din Gudfader? Tael sagte, ganske sagte siger jeg Dig!«

Og *Christian* blev veltalende, klyngede sig til Gudfaderen og trykkede Kys paa hans Kinder.

»Hvor Du har et stort Skjæg!« udbrød Drengen.

»Men derfor er jeg dog ikke Ulven, som spiste den gamle Bedstemoder og den lille Pige!« svarede han.

»O ja, den Historie har Du før fortalt mig! i mange Tider har jeg ingen Historier hørt. Min Violin har de solgt, Nodebogen har *Niels* gjort en Drage af – men det kan være det samme, naar jeg kun altid maa være hos Dig!«

Gudfaderen lagde sin Arm om hans Hals, kjælede paa sin Maade for ham, og at de mødtes her paa dette Sted og denne Tid, var jo ganske i sin Orden ved Gudfaderens Forsikkring: jeg er paa Reise. Nu steg Maanen saa høit over Trætoppene, at dens Lys kunde beskinne den lille Gruppe. Gudfaderen var gulbleg i Ansigtet, Skjæg og Haar tykt og uordentligt. *Christian* sad i hans Skjød og hørte en Historie, som han fortalte ham, men mindst tænkte han da paa, at det var Nordmandens eget Liv, han hørte.

»Engang blev der født et Dydsmenneske! nu skal Du høre, hvad